

Atlantában elszabadulnak
az indulatok, és felforrósodik
a hangulat...

Magic Burns

perzselő mágia

fine
selection

ILONA ANDREWS

I L O N A A N D R E W S

Magie Burns

per z s e l ő m á g i a

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*David Gemmell emlékének,
akinek a könyvei inspirálóan hatottak rám.
Nagy álmom volt, hogy személyesen találkozzunk.
A halála mélyen lesújtott.*

1. FEJEZET

TELEFONCSÖRGÉS HASÍTOTT AZ ÉJSZAKÁBA. A mágia éppen teljes erővel tombolt, ezért a telefonnak nem lett volna szabad működnie, mégis megszólalt. Kitartóan csengett, újra és újra, türelmetlenül, amiért semmibe veszem, míg végül a kagylóért nyúltam, és felvettem.

– Igeeen?

– Hasadra süt a nap, Kate! – A vonal másik végén felcsendülő bársonyos, kellemes hang egy magas, elegáns és jóképű férfit sejtetett, azonban ezek a jellemzők nem illenek Jimre. Legalábbis emberi alakjában biztosan nem.

Nagy erőfeszítések árán résnyire nyitottam a szemem, épp annyira, hogy vessek egy pillantást a szoba túloldalán lévő ébresztőóra.

– Hajnali kettő van. A legtöbben aludni szoktak éjszaka.

– Van egy meló – közölte Jim.

Erre felültem az ágyban, és azonnal felébredtem. A meló jót jelent – szükségem van a pénzre.

– Fele-fele.

– Harmada.

– Fele.

– Huszonöt százalék. – Jim hangja megkeményedett.

– Fele.

A vonal elnémult, amíg egykori zsoldostársam meghányta-vetette a dolgot.

– Rendben, legyen negyven!

Letettem a telefont. A hálósobában csend honolt. Holdfény kúszott be a széthúzott függönyök között és az ablakomat védő fémrácsokon keresztül. A holdfény egyfajta katalizátorként működve ragyogó kékes patinát kölcsönzött a rácsoknak ott, ahol az ezüst-ötvözet érintkezett a védelmi varázsigével. A rácsokon túl sötétben és látszólag nyugodtan terült el az alvó Atlanta, akár egy hatalmas, mondabeli szörnyeteg. Amikor a mágiahullám visszahúzódik – ami előbb vagy utóbb mindig bekövetkezik –, a szörnyeteg életre kel az elektromos világítás robbanásszerű fénypárja kíséretében, amihez talán fegyverporpogás is társul.

A védelmi varázsigém nem venné fel a harcot egy golyóval, de távol tartja a szobámtól a veszélyes mágikus elemeket, és ez nekem bőven elég.

A telefon ismét megszólalt. Hagytam, hogy kétszer kicsengjen, aztán felvettem.

– Rendben. – Úgy tűnt, mintha Jim a fogát vicsorgatná. – Legyen fele-fele!

– Hol vagy?

– Az ablakod alatti parkolóban.

Egy nyilvános telefonfülkéből hív, aminek nem is lenne szabad működnie. A ruháimért nyúltam, amiket pontosan az ilyen esetekre tartottam az ágyam mellett.

– És mi a meló?

– Valami gyújtogató ámokfutó.

NEGYVENÖT PERCCSEL KÉSŐBB egy föld alatti garázsban botorkáltam, és magamban átkoztam Jimet. A mágia miatt nem működött a világítás, ezért az orromig sem láttam.

A koromsötét garázs mélyén egy tűzlabda tűnt fel. A vörösen és sárgán izzó, hatalmas és ádáz forróság egyenesen felém száguldott. Izzadt kezemben szorongatva a dobótörömet bevetődtem egy betonoszlop mögé. Hőség csapott meg. Egy pillanatig nem kaptam levegőt, majd a tűzgyoló elszáguldott mellettem, és a falnak csapódva, szikrák kíséretében szétrobbant.

A garázs mélyéről halk, önfeledt vihogás ütötte meg a fületem. Kikukucskáltam a betonoszlop mögül a hang irányába. Semmi más, csak sötétség. Hol van a technológia, amikor az ember lányának szüksége lenne rá?

A velem szemben lévő oszlopsornál Jim felemelte a kezét. A hüvelykujját a többivel párszor összeérintve egy nyitódó és csukódó csőrt imitált. Tárgyalás. Azt akarja, hogy elegyedjek szóba egy holdkórossal, aki már négy emberből csinált füstölgő húsdarabot. Oké, ez menni fog.

– Na, jó, Jeremy! – kiáltottam bele az éjszakába. – Add ide a szalamandrát, és nem vágom le a fejed!

Jim az arcára borította a tenyerét, és megrázta a fejét. Úgy tűnt, nevet, de nem tudtam pontosan megállapítani. Vele ellentétben én nem vagyok olyan szerencsés, hogy jól lássak a sötétben.

Jeremy vihogása hisztérikus árnyalatot öltött.

– Hülye kurva!

Jim elvált az oszloptól, és beleolvadt a sötétségbe, Jeremy hangját követve. Jim látása bármilyen körülmények között jobb, mint az enyém, de még neki sincs sasszeme koromsötétben. Hang alapján

kellett levadásznia Jeremyt, ezért kellett beszéltetnem a fickót. Amíg Jim Jeremy dallamos hangját követve próbálta becserkészni a srácot, Jeremy ugyanezt tette velem.

Aggodalomra semmi ok! A srác csak egy elvarázsolt üveggömbbe zárt szalamandrával felfegyverkezett, piromán gyilkos, akinek az a célja, hogy lángba borítsa, ami még megmaradt Atlantából. Csak az számít, hogy a szalamandrát tartó gömb épségben megússza. Ha a cucc eltörik, akkor híresebb leszek, mint Mrs. O'Leary tehene, pedig állítólag ő okozta a nagy chicagói tűzvészt, amikor felrúgott egy lámpást, amitől a pajta, majd az egész város lángba borult.

– Ejnye, Jeremy, érdemes lenne dolgoznod a szókincsedben! Olyan sok szép más névvel illethetnél engem, és te csak annyival tudsz előállni, hogy kurva? Add ide azt a szalamandrát, mielőtt még kárt teszel magadban!

– Kapd be... Ribanc!

Tőlem balra egy aprócska szikra kelt életre. A sötétségben függve megvilágította a szalamandra száját és Jeremy üveggömböt szorongató, elfehéredő ujjait. Ekkor az elvarázsolt üveggömb szétnyílt, és kilehelte magából a szikrát. Amint az aprócska energiacsomag érintkezett a levegővel, a szikra azonnal tűzlabdaként robbant szét.

Még épp sikerült lebuknom az oszlop mögé, amikor a tűzgolyó nekivágódott a betonnak. A lángnyelvek a fülem mellett süvítettek el. A kén maró szaga csípte az orromat.

– Ez a legutóbbi tűzlabda jó pár méterrel mellément. A lábad közötti szalamandrával is ilyen pontosan célzol, Jeremy?

– Menj, és baszd arcon magad!

Jim most már biztosan közel jár. Kiléptem az oszlop takarásából.

– Gyere, te szarházi taknyos! Hát semmit sem vagy képes normálisan elintézni?

Amint megláttam a lángokat, oldalra vetődtem, és gurulva értem földet. Fölöttem a tűz úgy bömbölt, mint egy megvadult állat. A késem markolata égette az ujjaimat. A tüdőmet perzselte a levegő, a szemem könnyezett. Arcomat a poros betonhoz szorítva azért imádkoztam, hogy ne forrósodjon fel jobban, majd hirtelen vége lett, mintha elvágták volna.

Ebből elég! Talpra ugrottam, és Jeremy irányába mozdultam. A szalamandra lángolt a gömbben. Az üveg pereme felett megpillantottam Jeremy ádáz mosolyát, ami azonnal lehervadt az arcáról, ahogy a sötétben Jim keze összezárult a torka körül. A gyújtogató összezsugorlott, mint egy rongybaba, az üveggömb kicsúszott elernyedtt ujjai közül...

A gömbért vetődtem, és nyolc centivel a beton felett kaptam el. Farkasszemet néztem a szalamandrával. Rubinvörös tekintete barátságos kíváncsisággal méregetett, fekete szája szétnyílt. Hosszú, pókhálós vékonyságú nyelve kicsúszott a szájából, és az orrommal egy magasságban megnyalta az üveget. Szia, én is szeretlek!

Óvatosan feltérdelem, majd felálltam. A szalamandra nem hagyott nyugtot a gondolataimnak. Rettenetesen szerette volna, hogy a kedvében járjak – mint amikor egy fellelkesült kiscica a hátát púpozza simogatást remélve. Lángnyelveket és remegő hőséget láttam magam előtt. *Gyűjtsunk fel valamit...* Azonnal megálljt parancsoltam a gondolataimnak, elzárva a szalamandra útját. Inkább ne!

Jim engedett a szorításon Jeremy nyaka körül, mire a gyújtogató úgy tocsant a földre, mint egy nedves takaró. Ellazult arccal és üveges tekintettel meredt a plafonra, annak jeleként, hogy meglepetésként érte a halál. Felesleges ellenőrizni a pulzusát. A francba! Ennyit az élve elfogásért járó prémiumról.

– Azt mondtad, hogy a vérdíj akkor jár, ha élve fogjuk el – morogtam. Az élő Jeremy sokkal többet ér, mint a hullája. Persze ettől

függetlenül megkapjuk a pénzünket, de éppen most intettünk búcsút a gázsi harmadának.

– Így van. – Jim az oldalára gördítette a hullát, mire a szemünk elé tárult Jeremy háta. A végén három tollal díszített, vékony fém nyílvevessző állt ki Jeremy lapockái közül. Mielőtt az agyamnak ideje lett volna felfogni ennek jelentőségét, a szalamandrát magamhoz szorítva a földre vettem magam. Valahogy Jimnek ez előbb sikerült.

A homályt pásztáztuk. Sötétség és csend.

Egy nyílpuskás személy elintézte a célpontunkat. És akár minket is kiiktathatott volna. Legalább négy másodpercig álltunk a test mellett. Ez bőven elég idő két lövésre. Megérintettem Jimet, aztán az orromat. Megrázta a fejét. A levegőben terjengő kén miatt valószínűleg még egy borzot sem tudott volna kiszagolni, még akkor sem, ha arcon spricceli. Mozdulatlanra merevedve feküdtem, és megpróbáltam halkán lélegezni. Csak annyit tehattünk, hogy hallgatózunk.

A következő egy perc hosszúra nyúlt, alattomosan és némán. Jim nagyon lassan guggoló helyzetbe tornázta magát, és bólintott egyet balra. Halványan derengett, hogy az ajtó tőle jobbra található, de így, hogy a sötétben valami ismeretlen íjász ólálkodik, inkább hallgattam Jim megérzéseire, mint a sajátomra.

Jim megragadta Jeremy hulláját, a vállára hajította, és görnyedten, a lábunkat szedve igyekeztünk elpucolni a helyszínről. Jim előttem ügetett, én mögötte, kissé lemaradva, félig vakon a sötétben. Egy más után suhantak el mellettem a betonoszlopok, egy, kettő, három, négy. Mielőtt letehettem volna felemelt lábam, a mágia visszahúzódt, átadva a helyet a megtépzott technológiának. A mennyezetén lévő fénycsövek pislákolnak, majd zizegve életre keltek, gyenge, mesterséges fénybe vonva a garázst. A kijárat fekete négyzetöge három

méterrel előttünk tátongott. Jim oda vette be magát. Én balra ugrottam, a legközelebbi oszlop mögé. A gömbben lévő szalamandra már nem ragyogott, hanem elaludt, így egy ártalmatlan fekete gyíkra hasonlított. Nagy hatótávolságú fegyverem kimerült.

Letettem a földre, és előhúztam Gyilkost a hüvelyéből. A szalamandrákat amúgy is túlértékelik.

– Elment – szólalt meg Jim az ajtóból, és a hátam mögé mutatott.

Megfordultam. Egészen hátul a betonfal már jóval korábban összeomlott, és csak egy szűk átjáró maradt belőle, ami az utcára nyílt. Jimnek igaza van. Ha az íjász le akart volna minket teríteni, lett volna rá elég ideje.

– Szóval kinyírta a célpontunkat, és lelépett?

– Valahogy úgy.

– Ezt nem értem.

– Veled folyton furcsa dolgok történnek – jegyezte meg Jim a fejét ingatva.

– Ez a te melód, nem az enyém.

Az ajtó felett lévő zöld KIJÁRAT felirat életre kelt, szikraesőt hintve ránk.

Jim egy pillanatra a feliratra meredt, a macskafélékre jellemző vonások – undor és fatalizmus egyvelege – ültek ki az arcára, majd ismét megcsóválta a fejét.

– Stipistopi a nyíl vessző a hátában! – kiáltottam.

– Szolgálj ki magad!

Ekkor megszólalt Jim személyhívója. Ránézett, és felöltötte jellegzetes pókerarcát.

– Na, nem, ezt ne merészed! Nem bírom el egyedül.

– A Falka az. – A kijárat felé indult.

– Jim!

Erős késztetést éreztem, hogy a tátongó ajtónyílásba hajítsak valamit, de uralkodtam magamon. Úgy kell nekem, ha már egy olyan fickóval álltam össze a közös munka érdekében, aki a Falka tanácsának tagja. Nem azt mondom, hogy Jim rossz barát, mivel az alakváltók már csak ilyenek: a Falka ügyei mindenek előtt. Egy egytől tízig terjedő skálán a Falka tizenegyes, minden más pedig egyes.

A jobblétre szenderült Jeremyre néztem, aki úgy feküdt a földön, mint egy zsák krumpli. Saccra úgy hetvenkilós holt súly. Tuti, hogy nem tudom egyszerre őt is és a szalamandrát is elcipelni, az pedig ki van zárva, hogy őrizetlenül hagyjam a szalamandrát. Bármelyik pillanatban visszatérhet a mágia, és akkor lánggra lobban a kis dög. Ráadásul elképzelhető, hogy az orvlövész még mindig itt ólálkodik. El kell tűnnöm innen, de gyorsan.

Jeremy és a szalamandra egyenként négy rongyot érnek. Mostanában nem sok munkát vállaltam a Szövetségnek, de egy ekkora meló sem kerül gyakran az utamba. Még ha el is felezem Jimmel a fejpénzt, a maradékból akkor is tudom fedezni a jelzalogomat két hónapig. Szó szerint rosszul voltam a gondolattól, hogy hagyok elúszni négyezer dollárt.

Jeremyre néztem. Aztán a szalamandrára. Melyik legyen?

A ZSOLDOSOK SZÖVETSÉGE fejpénzek kifizetéséért felelős ügyintézője, egy alacsony, sötét hajú, ápolt férfi Jeremy pulton heverő fejére meredt.

– Hol a többi része?

– Gondjaim akadtak a szállítással.

Az ügyintéző arca széles vigyorra húzódott.

– Jim faképnél hagyott, mi? Akkor ezek szerint csak egy zsákmányjegy jár?

– Kettő. – Lehet, hogy Jim egy seggfej, de nem csesznék ki vele, és nem fosztanám meg a jussától. Ő is megkapja a zsákmányjegyet, ami feljogosítja a fejpénz felére.

– Kate, te egy balek vagy – jelentette ki az ügyintéző.

A pulton áthajolva megajándékoztam a legbetegebb mosolyommal.

– Ugye nem akarod kihúzni a gyufát?

– Eszemben sincs. – Az ügyintéző a pultra hajított egy köteg nyomtatványt. – Töltsd ki ezeket!

A két és fél centi vastag papírhalomból arra következtettem, hogy lesz mivel foglalatoskodnom a következő bő egy órában. A Szövetség elég rugalmasan kezeli a szabályokat – elvégre csak egy zsoldosokból álló szervezet, amit a profiton kívül más nemigen érdekel –, de a halálesetet be kell jelenteni a zsaruknak, ami papírmunkát kíván. Jeremy jelentéktelen élete a fejére kitűzött díjra és a papíron sorakozó, precízen bekeretezett üres mezőkre redukálódott.

Csúnya pillantással méregettem a legfelső űrlapot.

– Nekem nem kell kitöltenem az R20-as nyomtatványt.

– Való igaz, mert mostantól a Rendnek dolgozol. – Az ügyintéző leszámolt a stósz tetejéről nyolc lapot. – Parancsolj, kiemelt bánásmód, csak neked!

– Hurrá! – Felmarkoltam a papírhalmot.

– Figyu, Kate, hadd kérdezzek valamit!

Ki akartam tölteni a papírokat, hazamenni és szunyálni.

– Ki vele!

A fickó benyúlt a pult alá. A Zsoldosok Szövetsége Buckhead szélén, egy régi Sheraton Hotelben vert tanyát, ezért az ügyintéző pultja előző életében recepcióként szolgált. A fickó előhúzott egy sötétbarna üveget, és letette eléem egy röviditalos pohár kíséretében.

– Még mit nem, én aztán nem iszom a titkos szerelmi bájitalodból!

Hahotázva felnevetett.

– Ez Hennessy. Jó cucc. Ezzel fizetek az infóért.

– Kösz, de nem iszom. – Legalábbis többé már nem. Még mindig tartok otthon egy üveg Boone’s Farm sangriát a szekrényben súlyos vészhelyzet esetére, de az ütős rövid szóba sem jöhet. – Mit akarsz tudni?

– Milyen a Rendnek dolgozni?

– Csak nem azt fontolgatod, hogy beállsz?

– Nem, én jól elvagyok itt. De van egy unokaöcsém, aki lovag akar lenni.

– Mennyi idős?

– Tizenhat.

Tökéletes. A Rend előnyben részesíti a fiatalokat, ugyanis annál könnyebb átmosni az agyukat. Odahúztam egy széket.

– Egy pohár vizet azért elfogadok.

Odahozta nekem a vizet, és ittam egy kortyot.

– Tulajdonképpen a Rend ugyanazt teszi, mint mi: a mágikus szutykot takarítja el. Tegyük fel, hogy egy mágiahullám után ott marad egy hárpia az egyik fán. Te pedig zsigerből hívod a zsarukat.

– Ha ostoba vagy – közölte az ügymintéző vigyorogva.

Vállat vontam.

– A zsaruk erre azt felelik, hogy jelenleg minden energiájukat egy óriási féreg köti le, ami éppen a szövetségi bíróság épületét igyekszik egészben lenyelni. Felszólítanak, hogy tartsd magad távol a hárpiától, és közlik, hogy jönnek, amint tudnak. A szokásos. Szóval felhívod a Szövetséget. És miért ne tennéd, amikor háromszáz dollárért egy pár zsoldos minden gond nélkül elintézi neked a hárpiát, és még egy csinos kis farktollat is kitűz a kölyköd kalapjára, nem?

– De bizony!

– Na már most, tegyük fel, hogy nincs háromszáz dollárod. Vagy tegyük fel, hogy a munka 12-es kódú, ami túl büdös a Szövetségnek ahhoz, hogy elvállalja. De a hárpia továbbra is ott van, te pedig szeretnél végre megszabadulni tőle. Ezért felhívod a Rendet, mert állítólag nem kérnek olyan sokat. Ők megkérnek, hogy fáradj be a helyi irodájukba, ahol egy kedves lovag elbeszélget veled, kiértékeli a bevételedet, és közli veled a jó hírt: csupán ötven dollárt gombolnak le rólad, mert megállapítást nyert, hogy csak ennyit engedhetsz meg magadnak. A sors akarata.

Az ügyintéző figyelmesen hallgatott.

– És hol itt a csavar?

– Ott, hogy aláíratnak veled egy papírt arról, hogy a Rend segítségét kéred. És hatalmas betűkkel ott virít benne, hogy ezennel felhatalmazod a Rendet arra, hogy az ügy keretében kiiktathatnak bármit, ami fenyegetést jelent az emberekre nézve.

Az Irgalmas Lovagrend jól választott magának nevet. Valóban könnyőreletes segítséget nyújtanak, általában kardéllel vagy egy perzselő golyóval. A gond csak az, hogy néha több segítséget kapsz, mint amennyit akarsz.

– Tételezzük fel, hogy aláírtad a kérvényt. A lovagok kijönnek, hogy megvizsgálják a hárpíát. Ugyanakkor te észreveszed, hogy ahányszor csak ez az átkozott dög megjelenik, az idős és szenilis nagynénidnek nyoma vész. Szóval figyelni kezded az öreglányt, és láss csodát, amikor beüt a mágia, hárpíává változik! Ezért szólsz a lovagoknak, hogy szeretnéd lefűjni az egészet, hiszen szereted a nagynénédet, és a légynek sem árt azon a fán üldögélve. Erre a lovagok közlik veled, hogy a hárpíák öt százaléka karmolás útján terjeszt betegségeket, ők pedig megállapították, hogy a hárpia veszélyt jelent az emberekre nézve. Erre te dühbe gurulsz, üvöltözni kezdesz velük,

aztán hívod a zsarukat, de a zsaruk közlik veled, hogy ez mind törvényes, ezért semmit sem tehetnek, ráadásul a Rend a rendfenntartás szerves része. Megígéred, hogy bezárod a nagynénit. Kenőpénzzel próbálkozol. A gyerekeidre mutogatva elmondod, hogy mennyire odavannak az öreglányért. Sírsz. Könyörögsz. De minden hiába. – Felhajtottam a vizemet. – Na, ilyen a Rendnek dolgozni.

Az ügyintéző töltött magának egy pohárka rövidet, és le döntötte.

– És ez tényleg megtörtént?

– Ja.

– Megölték a vénasszonyt?

– Ja.

– Jézusom!

– Ha az unokaöcséd úgy érzi, hogy képes megbirkózni ilyesmivel, akkor üzenem neki, hogy jelentkezzen az Akadémiára. Megfelelő életkorban van hozzá. Fizikailag megterhelő, és az Akadémia hatalmas elvárásokat támaszt, de ha van akarateréje, meg tudja csinálni.

– Honnan tudod?

Felmarkoltam a papírhalmot a pultról.

– Gyerekként a gyámom beíratott oda. Lovagjós volt.

– Ez beszarás. Meddig tartottál ki?

– Két évig. Mindenben nagyon jó voltam, kivéve az agymosást. Nehezen viselem, ha basáskodnak felettem. – Intettem az ügyintézőnek, majd az egyik félhomályba burkolózó asztalhoz vittem a papírhalmot.

Az igazság az, hogy nem jó voltam, hanem kiváló. A próbákon kiemelkedően teljesítettem. Elektrumszintű lovagnak nyilvánítottak. De gyűlöltem. A Rend abszolút odaadást követelt meg, nekem pedig más kötötte le a figyelmemet. Meg akartam ölni a világ leghatalmasabb

emberét, és ez a fajta vágy nem tűrt meg maga mellett semmi mást. Úgyhogy otthagytam az Akadémiát, és csatlakoztam a Zsoldosok Szövetségéhez. Ezzel összetörtem Greg szívét.

Gregnél jobb gyámot nem is kívánhattam volna magamnak, megszállottan és elkötelezetten védelmezett engem. Greg számára a Rend biztonságot jelentett. Ha a célpontom megtudja, hogy élek, végezne velem, és sem Gregnek nem lett volna, sem nekem nem lenne elég erőm ahhoz, hogy megállítsuk. Vagyis még nem. Ha csatlakoztam volna a Rendhez, akkor a lovagok mind egy szálig engem védelmeztek volna a fenyegetéssel szemben. De nem érte meg, ezért elváltak útjaink a Renddel, és sose néztem vissza.

Aztán Greget meggyilkolták. Hogy megtaláljam a gyilkosát, felkerestem a Rendet, és úgy ügyeskedtem, hogy részt vehessek a nyomozásban. Megtaláltam a gyilkost, és végeztem vele. Szörnyű és véres leszámolás volt, az esetet most már csak a „vérmeezi rém”-ként emlegetik.

Az ügy során fény derült az akadémiás múltamra, a Rend pedig úgy döntött, hogy vissza akarnak szerezni. Nem volt mellébeszélés. Kitaláltak egy munkát – a köztük és a Zsoldosok Szövetsége közötti közvetítő szerepét –, és tisztességes fizetést ígértek, továbbá azt, hogy megkapom Greg irodáját, az aktáit, illetve jogom lesz részt venni a kisebb ügyekben. Elfogadtam. Egyrészt büntudatból: miután otthagytam az Akadémiát, kerültem Greget. Másrészt a józan ész vezérelt: jelzálogot kell fizetnem, mind az apám savannah-i házára, mind Greg atlantai lakására. Ha le kellene mondanom az egyikről, az olyan lenne, mintha kitepnének belőlem egy darabot. A zsoldosmélók jól fizetnek ugyan, de Savannah közelében kicsi a mozgásterem, pedig a zsíros munkák nagyjából félévente mindig ott bukkannak fel. Túlságosan erős volt a biztos pénzforrás csábítása.

A Renddel való együttműködésem nem lesz hosszú életű, de egyelőre működik. Még vannak kifizetetlen tartozásaim, és amint kiöltöm ezeket az űrlapokat, teszek róla, hogy rendezzem a számláimat a következő egy vagy két hónapra.

Miután a létező és lehetséges összes papírra vagy tízszer rávéstem a zsoldosazonosító számomat, jutalomfalatként egy „igen vagy nem” kérdőív következett. Igen, önvédelemből cselekedtem. Nem, nem hiszem, hogy túlzott erőszakot alkalmazva fékeztük volna meg a gyanúsítottat. Igen, úgy találtam, hogy a gyanúsított közvetlen fenyegetést jelent rám és másokra nézve. Mire elértem a „Töltse ki az üres mezőket!” részhez, úgy éreztem, hogy gyufával kell kitámasztanom a szemhéjamat, hogy nyitva bírjam tartani a szemem. Az „Ön szerint mi volt a gyanúsított szándéka?” mezőbe azt írtam, hogy „szándékában állt porig égetni az egész várost, mert egy elmebeteg volt”.

Amikor végül kiléptem a Zsoldosok Szövetségének súlyos, megerősített acélajtaján, az ég olyan szürkés árnyalatot vett fel, ami a napfelkelte közeledtét jelezte, de legalább nálam volt a Jeremy hátából kiálló nyílvevő. És az előlegnek köszönhetően gazdagabb voltam háromszáz dolcsival. A pénz többi részére várnom kell, amíg a zsaruk jóvá nem hagyják a gyilkosság iratait. Mire a keresztesedéshez értem, az előleget gondolatban már elköltöttem különböző számlákra. Hiába lapult a pénz még a zsebemben – amikor bedugtam a kezem, az ujjaim lágy papírpénzt tapintottak ki, négy darab megviselt ötvendollárost és öt darab húszdollárost –, tulajdonképpen már ott sem volt.

A világegyetem nagy rejtélye.

KÉT ÓRÁVAL KÉSŐBB KARIKÁS, vérekes szemmel és egy hatalmas bögre kávéval felszerelve botladoztam be a Rend atlantai irodájába,

a barna papírba csavart, rejtélyes nyílvevesszőt stabilan a könyököm alá szorítva. Az iroda igazán élénk színekavalkáddal fogadott: szürke szőnyeggel borított hosszú folyosó, szürke falak és szürke világítótestek. Pfuj!

Ahogy beléptem, visszatért a mágia. Az elektromos fényforrások kialudtak. A felpuffadt csövekre emlékeztető lámpásokban halványkék láng lobbant fel, ahogy a bennük lévő levegő reakcióba lépett a mágiával.

Az elmúlt huszonnégy órában ez volt a harmadik hullám. Az elmúlt pár napban a mágia tisztára meghibbant. Úgy váltakozott, mintha nem tudná eldönteni, mit akar.

Egy ősrégi írógép kattogó hangja visszhangzott az üres irodában, ami a titkárnőnek fenntartott, az oltalmazó lovag irodája melletti sarokból érkezett.

– Jó reggelt, Maxine!

– *Jó reggelt, Kate!* – hallottam Maxine hangját a fejemben. – *Nehéz éjszakája volt?*

– Így is mondhatjuk.

Kitártam az irodám ajtaját. A Rend atlantai egysége mindent megtesz annak érdekében, hogy a lehető legjelentéktelenebbnek tűnjön, de az irodám még normális mértékkel mérve is kicsi. Egy aprócska lyuk az egész, éppen csak befér egy íróasztal, két szék, egy irattartó szekrény és néhány könyvespolc. A falakon a szürke egy másik vídám árnyalata virít.

Miközben épp beléptem volna az ajtón, hirtelen megtorpantam. Gregtől örököltam meg az irodát. Már majdnem négy hónap telt el a halála óta. Már túl kellett volna tennem magam rajta, de az olyan reggeleken, mint a mai, egyszerűen... nehezen vettem rá magam arra, hogy belépjek ide. Az agyam ragaszkodott ahhoz, hogy ha bejövök,

ott találok majd Greget, egy könyvvel a kezében álldogálva, sötét tekintete rosszalló, de sosem rideg. Mindig készséggel siet a segítségemre, bármekkora csávába is kerülök. De ez hazugság. Greg halott. Először az anyám, aztán az apám, majd Greg. Mindenki, aki fontos volt számomra, hatalmas fájdalmak árán erőszakos halált halt. Ha csak egy pillanatra is megengedném magamnak, hogy ez tényleg eljusson a tudatomig, akkor úgy üvölnének, mint a Falka egyik farkasa teliholdas éjszakán.

Lehunytam a szemem, és megpróbáltam megtisztítani az irodát Greg emlékeitől. Hiba volt, mert Greg emléke csak még élesebb lett.

Sarkon fordultam, és végigmentem a folyosón a fegyverraktár felé. Gyáva vagyok. Na és? Kövezzetek meg!

Andrea egy padon ült, és egy kézifegyvert tisztogatott. Alacsony nő, akinek az ereje az eszében rejlik, és olyan bizalomgerjesztő az arca, hogy az emberek kígyózó sorokban állva akarják megosztani vele az élettörténetüket. Kívülről fújja a Rend chartáját, és fejből tud idézni mindenféle cirkalmas szabályzatot. A rádióin mindig van élő kapcsolat, a mágikus szkennerek sosem döglik be, és ha egy elromlott kütyüt viszel hozzá, akkor másnap úgy kapod vissza, hogy a cucc tökéletesen működik.

Andrea felemelte szőke fejét, és egy kézmozdulattal üdvözölt. Kisé megrántottam a vállam, hogy érezzem a kardom, Gyilkos megnyugtató súlyát a hátamon lévő hüvelyében, és válaszul visszaintettem Andreának. Átérezem a fémhez való vonzódását. A kis kaland után, aminek ezt a munkát köszönhetem, el sem tudnám képzelni, hogy megváljak Gyilkostól. Rögtön elfog az idegesség, ha pár percig melőznöm kell a kardomat.

Andrea észrevette, hogy még mindig őt bámulom.

– Segíthetek?

– Egy nyílvesző gazdája érdekelne.

A bal kezével jelezte, hogy lépjek közelebb.

– Ide vele!

Átnyújtottam. Andrea kicsomagolta a papírból a nyílveszőt, és egy fütttyentéssel adózott a látványnak.

– Mutató!

A vérvörös, hármastollazású nyílvesző körülbelül hatvan centi hosszú volt, és összesen kilenc, egyenként hétcentis fekete vonal szabdalta a hegyétől a tollazásig.

– Ez egy szénszálas vessző. Nem lehet meghajlítani. Nagyon tartós és drága. Úgy néz ki, mint egy 2216-os, amit arra terveztek, hogy leteríts vele egy közepes testű vadat, őzet, akár medvét...

– Vagy embert. – A falnak dőltem, és kortyoltam egyet a kávémból.

– Igen. – Andrea bólintott. – Jó erő, jó röppálya, de nem a sebesség rovására. Ezt arra tervezték, hogy embert gyilkoljon vele. Nézd meg a nyílhegyet: apró, három éle van, a súlya nagyjából hat gramm. Nagyon emlékeztet a Wasp Boss sorozatra. Néhányan a mechanikus nyílhegyekre esküsznek, de még egy jó számszerű esetén is olyan hirtelen történik a gyorsulás, hogy repülés közben kinyílnak az élek, és lehúzzhatod a végén a pontosságot. Ha nyílhegyre lenne szükségem, valami ilyesmit választanék. – Úgy forgatta a nyílveszőt, hogy az ablakon beáradó fény megcsillanjon a nyílhegy élein. – Kézzel élesítették. Hol szerezted?

Elmeséltem neki.

Összevonta a szemöldökét.

– A tény, hogy nem hallottad az íj hangját, azt sugallja, hogy valószínűleg visszacsapó íjból lőtték ki. Egy csigás íj vagy egy nyílpuska megpendül, amikor elengeded. Kilőhetem? – A távolabbi falra

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

feltűzött, ember alakú papír céltábla felé bólintott, amit több réteg parafa borított.

– Naná!

Kesztyűt húzott, hogy a lehető legkevesebb mágia maradjon a kezén, majd felemelt egy kis számszerűt a padról, ráhelyezte a nyíl vesszőt, felajzotta és kilőtte, de túl gyorsan ahhoz, hogy célozni tudjon. A nyíl vessző keresztülsüvített a levegőn, és egyenesen a papírember homlokának közepén állt meg. Telitalálat. És itt vagyok én, aki fegyverrel sem képes leteríteni egy tehenet kilenc méterről.

A lámpások pislákolnak, aztán kialudtak. A falon egy poros, elektromos fényforrás életre kelt, és lágy, sárga fénybe vonta a szobát. A mágiahullám visszahúzódott, és a világba ismét beköszöntött a technológia. Andreával egymásra néztünk. Senki sem tudja megjósolni, meddig tart az egyes menetek hossza: a mágia úgy jön és megy, ahogy neki tetszik. De a hullámok általában egy óráig kitartanak. Ez pedig mennyi volt, nagyjából tizenöt perc?

– Most én vagyok hülye, vagy a mágia a normálisnál is aktívabb?

– Nem. – Andrea arca kissé gondterhelten tűnt. Kiszabadította a nyíl vesszőt. – Szeretnéd, hogy megvizsgáljam az m-szkennelvel?

– Ha nem nagy gond. – A mágiaának megvan az az idegesítő szokása, hogy egy idő után hajlamos elszivárogni. Minél hamarabb szkenneled a bizonyítékot, annál nagyobb az esély arra, hogy erőle nyomatot tudsz készíteni.

– Gond? – Hozzám hajolt. – Két hónapja nincs mit csinálnom. Halálra unom magam. Lassan bepókhálósodik az agyam. – A jobb szeme alá tette az ujját, és lehúzta az alsó szemhéját. – Látod?

Felnevettem. Andrea a nyugati irodának dolgozott, de gondja akadt egy csapat fenevaddal, akik marhafarmokat támadtak meg. A fenevadak – az örült, kannibalisztikus alakváltók, akik alulmaradtak az